

Nov redilni prašek za prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

Moštna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenici 15 din.

JABLIN

za izdelovanje domače pijače brez dodatka pravega sadjevca. Zavitek za 50 litrov 20 din, s poštnino 26 din.

Prašek za pitanje goveje živine. Pospešuje močno rast in hitro zdebelenje govedi in telet. Veliki zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 zavitek 6 din, za več zavitkov 12 din.

Prašek za pomnožitve in izboljšanje mleka pri kravah ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo. 1 zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Konjin povečava pri konjih apetit, jih vzdrži sveže in bistre ter preprečuje najpogostejše konjske bolezni, posebno katar 1 zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din. Pravi Redin, Govedin, Mlekin, Konjin ter Mostin se dobi samo v zavitkih z gornjimi slikami in ga prodaja samo

Drogerija KANC,

Maribor,
Slovenska ulica

Zaloga v Celju:
Trg. Loibner,
Kralja Petra cesta 17

Zaloga v Ptuj:
Drog. Skočir,
Slovenski trg 11

Av gust šenoa:

Berač Luka

Povest iz vaškega življenja

VII.

Malo dni je minulo in Martina je zopet doletela nesreča.

Ognil se je vseh ljudi. Bolelo ga je, da ga je doletela nesreča od človeške roke, njega, ki je ljudem z obema rokama le dobro delil. Ljudje so hujši od živine. Pes, ki mu daš jesti, te varuje, človek pa, ki mu pomagaš, te ubija.

Hotel se je zapreti pred vsem svetom in je postavil okoli poslopij in vrta plot. Najbolj ga je zadelo, da je ob oni nesreči stal sosed Mato s puško pri oni slivi, stal je in se naravnost smejal nesreči. Ker je bila sliva na poti plotu, je zagrabil Martin, ko ga je srce premagalo, sekiro in je slivo posekal.

Zdaj šele je Pavlekovič pobesnel. Še ni ležala sliva štiri in dvajset ur, že so prihrumeli neki gospodje v Martinovo hišo. Bil je to neki majhen, debel gospod od sodnije z visokim klobukom in svežnjem pisem, neki suh, visok pisar, poleg tega močen človek, motnih oči in dolgih brk, neki čuden klepetavec pod mastnim klobukom, k tem pa se je privlekel Pavlekovič, ki je gledal okoli sebe kakor divji maček.

»Ali ste vi Martin Lončarič?« se je zadril človek pod mastnim klobukom.

»Jaz sem, Martin Lončarič.«

»Aha! Zdaj imamo to ptičico,« je zaklepetal dalje in pomaknil mastni klobuk v tilnik. »No, klobuk z glave, hudimana! Ali ne veš, kaj je sodnija, a?«

»Slišite, gospod!« je vzdignil Martin glavo. »Ali ste vi tudi od sodnije?«

»Ne,« je dejal sodnijski gospod. »Ta gospod je Pavlekovičev fiškal. Ali imate vi, Martin, tudi fiškala?«

»Meni ni treba fiškala, jaz se bom sam branil. Čast in poštenje slavni sodniji, ampak vi, gospod fiškal, si svojega hudimana sami spravite v žep. Pred vami ne bom jemal klobuka z glave.«

»Rogo humillime,« je nadaljeval advokat po latinsko in s tresočimi se rokami predeval pisma, »slavna sodnija, pridimo takoj na meritum in podajmo se in faciem loci, na lice mesta. Moje priče že čakajo in prosim, da se postavi v protokol njihova izguba časa. Siromašni ljudje menda ne bodo zastonj pričevali.«

Martin je začudeno gledal v gospode, potem pa je rekel mirno:

»Prosim, slavna gospoda in slavna sodnija. Zakaj ste prišli? Jaz nisem klical nobene komisije, niti sem kaj kriv ali komu kaj dolžen, razen ako ste prišli iskati zločinca, ki mi je ubil moje krave.«

»Kake krave! Kake krave!« se je advokat nasmejal. »Ne menimo se mi za krave, mi se menimo za slivo, amice. Prosim, slavna sodnija, pojdimos in faciem loci, da čujemo priče.«

»Pa kake priče imate vi?« je vprašal gospod od sodnije Martina.

»Kje bi naj bil jaz iskal priče in kdaj? Ali mi je katera božja duša rekla, da pride komisija? Ali sem jaz dobil povabilo?«

Sodnik se je obrnil na pisarja, ta pa je pokazal list papirja in dejal:

»Prosim, tu stoji črno na belem. Evo križa, da je Martin Lončarič dobil odlok za razpravo.«

»Ali jaz vam pravim, da to ni moj križ. Jaz ne vem o tem nič.«

Sodnijski gospod je spet pogledal pisarja, ta pa je odvrnil:

»Župan je prevzel za Lončariča odlok.«

»A prosim lepo, če je pijani župan dobil odlok, ali sem to jaz? Pa vseeno. Jaz sem pred Bogom prav in slavni sodniji pokoren, meni ni treba ne priče ne počabala... Jaz sem pošten in sam sebi priča.«

»Rogo humillime, slavna sodnija, naj se to v protokolu konstatira. Obtoženi nima priče. Prosim,

pojdimos in faciem loci. Tja, kjer je vrt, kjer je bila sliva.«

»Ah!« je odvrnil Martin. »Za slivo torej gre! Moj dobri sosed Mato me toži.«

»Tožim, da,« je kriknil Mato zbadljivo, »za slivo gre, za mojo slivo. Hvala lepa za tako sosesčino. Ne dam se jaz pohoditi, čeprav ima kdo dva groša več, zaradi tega še ni meni gospodar. Tu so gospodje od slavne sodnije, oni bodo razsodili, kaka je pravica.«

»Pokažite nam kraj!« je rekel sodnik.

Vsi so šli k plotu na vrt, kjer je ležala posekana sliva, za njimi pa so se plaho privlekli Janko, Mikica, Matova sestra in še druge vaške ženice.

»Rogo humillime, spectabilis domine, haec est species facti.«

»Govorite po domače!« se je zadril Martin jezno, »da vas tudi jaz razumem, ker gre za mojo kožo, pa se ne dam prodati.«

»Prosim, slavno sodišče!« je advokat drnezgal, »moj klient, spoštovani Mato Pavlekovič, poljedelec iz Jelenja, hišna številka 5, toži tega človeka, Martina Lončariča, prav tako poljedelca iz Jelenja, hišna številka 6, da je na silo posekal slivo, ki je stala na meji in ki jo je obiral moj tožitelj. Čeprav bi moral obtoženec zaradi tega nasilja priti pred kriminal, vendar moj klient tega iz dobrote noče storiti, ampak samo prosi, da mu Martin Lončarič plača slivo, moj trud in izgubo teh poštenih prič Mikice Ribariča in Janka Pondeljka, ki bosta izpričala, kar je v tožbi rečeno.«

»Kaj pa pravite vi, Martin?« je vprašal sodnik.

»Kaj naj rečem, vaša milost,« je odgovoril Martin ves osupel, »jaz pravim pred živim Bogom, da je to laž. Le enkrat sem v življenju prisegel — to je bilo moji rajni ženi, a zdaj vam pod prisego rečem, da je to laž. Ta sliva je moja, na moji zemlji je stala, moji stari so jo obirali, obiral sem jo tudi jaz. Pa do bi mu jaz niti kriv niti dolžen plačal svojo lastno slivo, da bi mu plačal fiškala, priče in kolek? Ali se... nor? Svojo hišo smem na drobne konce raznesti, zakaj svoje slive ne bi smel? Iz dobrote me toži sosed? Prekleta dobrota, ko eden drugemu pije kri in grabi zemljo. Lepo so te nahajskali name, Mato, neumna stara glava! To je tvoja dobrota za mojo dobroto, ko sem ti v nesreči pomagal! Na kriminal me hoče dati ta fiškal. Dajte me, vklenite me, recite mi, da sem tat, razbojnik, vzemite mi vse! Lep si mož, Mato, sram te bodi pred Bogom in pred slavno sodnijo!«

»Jaz s teboj nočem nič imeti, veš!« je Mato jezno odvrnil; »izročil sem te slavni sodniji. Da, tvoja pravica, pokaži jo, kje si jo kupil! Ali misliš, da si Bog, da tebi nihče nič ne more? Bomo videli, kdo je močnejši: sodnija ali ti. Jaz pravim in rečem stokrat, naj me stane tudi zadnje krpo na meni, da je pravica moja in jaz slive ne bi bil niti za sto forintov dal.«

»Ali se ne bojiš Boga, Mato, ko vidi, da ti je siva glava nepoštena?«

»Rogo humillime!« je zaklepetal advokat, »to je razžaljenje za mojega klienta, prosim, da se to konstatira v protokolu.«

»Poslušajmo priče!« je sodnik mirno nadaljeval.

»Kako se vi pišete?«

»Mikica Ribarič, presvetli gospod sodnik. Ljubim pravo in pravico, kakor je Bog v nebesih. Poznam soseda Lončariča, poznam tudi soseda Pavlekoviča. Dobra človeka, poštna človeka, ali pravica je pravica, resnica je resnica.«

»Poslušajmo tvojo resnico!« je planil Martin.

»Čast in spoštovanje vam, kum Lončarič, toda ne motite me! Jaz govorim slavni sodniji, a sodnija je sveta stvar. Da, presvetli gospod sodnik in slavna gospoda, jaz vem za to slivo in lahko pod prisego potrdim, da jo je Mato obiral.«

»A vi, Janko?« je vprašal sodnik župana.

(Dalje sledi)